

FRANTIŠEK HRUBÍN A DĚTSKÁ POEZIE V LETECH 1945–1948

V současné době je autorská poezie pro děti považována oficiální literární vědou za samozřejmou a umělecky rovnocennou součást básnické tvorby celonárodní. V minulosti však byla dlouho přezírána a odsouvána na periferii slovesného umění. Chybělo jí totiž umělecké „posvěcení“. Vůči dětskému adresátovi příliš zjevně a jednostranně akcentovala uti litární mimoestetickou funkci didaktickou nebo mravně výchovnou. Její progresivní vývoj byl de facto určován nepřetržitým zápasem o její zumělečtění spojeným s teoreticky fundovaným využitím a s tvořivou aktualizací folklorního dědictví a s uplatňováním básnických postupů adekvátně přejímaných z mistrovské lyriky pro dospělé.

Klasická podoba vskutku umělecké poezie intencionální, oslovující dětského vnímatele, se u nás formovala teprve v 80. a 90. letech 19. století, především zásluhou J. V. Sládka, J. Kožíška, K. V. Raise, později F. Serafinského Procházky. Vyznačovala se již prioritou estetické funkce a básnického obrazu, tvořivým využitím dětského folkloru a naprosto novým, poučeným a chápavým přístupem k dítěti. V tomto rustikálně-folklorním typu poezie převážily kromě říkadlového verše harmonizující a expresivní motivy rodiny, domova, venkova a přírody, zahrnující elementární pocitový, představový, herní a hodnotový svět tehdejšího dětství.

Na počátku 20. století a v období meziválečném vývoj naší autorské poezie určené dětem stagnoval. Dominovalo v ní „pusté veršování literárních nedouků“¹ a bezduché rozměňování sládkovsko-kožíkovské poetiky. K její kvalitativní proměně a renesanci došlo až koncem 30. let a zvláště za nacistické okupace, v souvislosti s nástupem básnických indi-

1 V. Pazourek: *Přítomnost české literatury pro mládež*. Praha 1946, s. 63.

vidualit, dosud tvořících pouze pro dospělé.² Z nich se tu nejvýrazněji prosadili silou svého génia Vítězslav Nezval, František Halas a František Hrubín. Každý z nich se jako dospělý autorský subjekt vyrovnával se zaměřením na dětského recipienta jinak, každý z nich si proto vytvořil svou vlastní poetiku, svůj estetický kánon. Tak vznikly tři různé tvůrčí koncepce moderní dětské poezie určující i její poválečné trendy.

Předznamenáním její nové vývojové etapy se staly verše Vítězslava Nezvala z druhé poloviny 30. let, obsažené zejména v jeho lyricko-epické pohádkové próze *Anička skřítek a Slaměný Hubert*. Básník se tu zhlédl ve svérázné dětské logice projevující se asociativním myšlením a vyjadřováním, nonsensem, volnou imaginativní hrou a neobvyklými spoji, připomínající stavební princip lidového říkadla a blízké jeho tehdejší poetické a surrealistické poezii určené dospělým čtenářům.

František Halas poprvé oslovil dětského vnímatele v samostatném cyklu *Do usínání* začleněném do básnické sbírky pro dospělé – *Ladění* (1942). Podobně jako Nezval i on byl zaujat originalitou dětského myšlení, představivosti a fantazie, více se však soustředil na spontánní metaforický projev dítěte, na zdůraznění jeho nekonvenčního obrazného vidění a jazykové kreativity.

Jak správně postřehl literární kritik Václav Stejskal, oba slovesní tvůrčí přístupovali ve své básnické tvorbě k dítěti hlavně médiiem své osobnosti, „nevylučovali z ní sebe, své pocity, cestu lidského a uměleckého hledání“³. Nezval si v poezii pro děti experimentálně ověřoval avantgardní umělecké postupy a evokoval si emocionální obraz svého dětství, Halas přitom čerpal z vlastní objevené zkušenosti otcovské. Jejich výbojně básnické činy se již neopakovaly a také se nerozrostly v ucelené lyrické dílo pro děti. Těžiště jejich básnické invence tkvělo přece jen v tvorbě pro dospělé.

František Hrubín debutoval v dětské poezii knihou *Říkejte si se mnou* (1943), s níž rázem vystoupil na samý vrchol básnického mistrovství (Publikaci vyzdobil původními litografiemi Jiří Trnka). V ní osobitě

2 Jmenujme alespoň Františka Halase (*Do usínání*), Josefa Híršala (*Do práce nám slunce svítí*), Františka Hrubína (*Říkejte si se mnou*), Václava Renče (*Perníková chaloupka*), Jaroslava Seiferta (verše v Trojanově knize *Létal jsem s anděly*) a Jarmilu Urbánkovou (*Vonička*). Ivan Blatný publikoval své verše pro děti v dobových časopisech.

3 V. Stejskal: František Hrubín, in: *Čeští spisovatelé literatury pro mládež*, Praha 1985, s. 146.

rozvinul folklorní a sládkovskou tradici a poetiku lidového říkadla.⁴ V jeho prvotně dominovaly harmonizující motivy a obrazy bezpečného domova, pevného rodinného zázemí, půvabné a družné přírody, hravého a cituplného venkovského dětství.

Říkadla, rozpočítadla, hádanky, popěvky i kratší básně Hrubínova debutu, zbavené reflexe, utilitárního didaktismu, popisnosti, subjektivismu, obsahující epické jádro, nabitě dramatickými dialogy a hrou, výrazně rytmizované trochejské metrum, sdružený rým, syntaktické figury, eufonie a zvukosled vzácně korespondují se světem dětského vnímání.⁵ Básník, poučený Erbenem, pokládal prstonárodní říkadlo za ideální báseň pro nejmenší děti. Novátorsky v něm objevil archetypální útvar moderní dětské poezie, schopný neustále se aktualizovat ve specifické recepci dětského subjektu.⁶

Básník Hrubín směřoval k dětské poezii přímo bytostně. Motivy dítěte a dětství spjaté s jeho vzpomínkami na vlastní klukovská léta srostlá s malebnou posázavskou krajinou se objevují už v jeho básnických knihách pro dospělé ze 30. a 40. let (*Včelí plást*, 1940) a zmnožují se a zintenzivňují v kontaktu s válečnou a protektorátní skutečností, při narození dcery Jitky a s prvními otcovskými zkušenostmi.⁷

Tehdy se také radikálně mění jeho poetický rejstřík. Oprošťuje se od meditativnosti, reflexe, abstrakce a exkluzivní metaforiky a stává se konkrétnějším, názornějším a realističtější. Tuto proměnu zřetelně dokumentuje Hrubínova sbírka určená dospělým – *Cikády* (1943), vycházející paralelně s jeho „dětským“ debutem *Říkejte si se mnou*. Rodinné soužití mu otvírá nové životní obzory, duchovně jej obohacuje a zvyšuje jeho pocit odpovědnosti za osobnostní zrání a budoucí osud dítěte. „K jistotě, k rodnému koutu a předkům připojil jistotu budoucí – děti.“⁸

4 Ještě před vydáním své první básnické skladby pro děti Hrubín uveřejnil stejnojmenný cyklus čtyř básní s kresbami J. Trnky v časopisu *Eva* (prosinec 1941) již předznamenávající příznačné rysy jeho pozdější poetiky.

5 Podrobněji viz J. Brabec: Vývojový smysl Hrubínových prací pro děti, in: *Čtyři studie o Františku Hrubínovi*, Praha 1960, s. 91; J. Šlajer: O zvukové stránce rýmu v moderní dětské poezii, *Štěpnce* 1946, s. 206; Z. Vybíral: O ročních cyklech v poezii pro děti 2, *Zlatý máj* 1984, s. 429.

6 Srov. S. Šmatlák: *Básník a dítě*. Bratislava 1976, s. 31.

7 Viz Z. K. Slabý: Dítě je veliký básník (rozhovor s Františkem Hrubínem), *Zlatý máj* 1971, s. 30.

8 Z. Heřman: O jednotě lyrika a tvůrce pro děti, in: *Čtyři studie o Františku Hrubínovi*, Praha 1960, s. 53. Srov. též V. Karfíková: V tradici naší dětské poezie, in: *Čtyři studie o Františku Hrubínovi*, Praha 1960, s. 123; J. Strnad: *František Hrubín*, Praha 1980, s. 136.

Hrubínův příklon k poezii pro děti byl nepochybně ovlivněn i jeho působením v redakci dětského časopisu *Malý čtenář* v letech 1940–1941. V té době si básník ověřoval svou schopnost psát pro děti v doprovodných čtyřverších k fotografiím dětských her a zábav na titulní obálce tohoto periodika.

Při své první poválečné kritické syntéze vztahující se k dětské poezii protektorátního období vyslovuje Vladimír Pazourek mimo jiné i tento jasnozřivý soud: „Hrubín prostě samou podstatou svého básnického ingénia je předurčen být naším největším básníkem pro děti.“⁹ Pravdivost tohoto soudu potvrzují častá vyznání, publikovaná v periodickém tisku, v nichž slovesný umělec prozrazuje, vykládá a zdůrazňuje svou tvůrčí koncepci, svůj vztah k dětské poezii a jejímu recipientovi předškolního, eventuálně mladšího školního věku.¹⁰ Vyplyvá z nich, že verše pro děti považuje za umělecky rovnocennou paralelu své básnické tvorby pro dospělé, že ho svým fenoménem dětství esteticky obohacují a obrozují a že jeho autorský subjekt se vědomě podřizuje lyrickému subjektu dítěte, aby se s ním mohl bezvýhradně ztotožnit.

V intencích tohoto autorského pojetí, jež výrazně poznamenalo právě jeho dětskou prvotinu, Hrubín pokračuje ve své básnické tvorbě pro děti i v prvním poválečném třiletí. V období mezi květnem 1945 a únorem 1948 se však orientuje zvláště na psaní lyrických děl pro dospělé. V bezprostřední básnickově reakci na válečné události vznikají jeho stěžejní skladby – triptych *Chléb s ocelí* (1945) a poema *Jobova noc* (1945), v nichž s příspěvím biblické symboliky a rétorického patosu převládá aktuální společenský apel ztatožňující i jejich poetiku.¹¹ Další etapu Hrubínova poválečného básnického vývoje založily sbírky *Nesmírný krásný život* (1947) a *Hirošima* (1948). Po harmonizujícím zklidnění v příklonu k zemi a přírodě se umělec navrácí k existenciální filozofii, provázené deziluzí a pocitem úzkosti a strachu z atomové smrti a formálně vyjádřené pronikavou depoetizací veršové struktury. Poúnorová marxistická kritika *Hirošimu* rezolutně odmítla jako skladbu příliš tragickou, temnou a bezvýhodnou.¹² Hrubín se pak ve své lyrice adresované do-

9 V. Pazourek: *Přítomnost české literatury pro mládež*, Praha 1946, s. 67.

10 Srov. například článek František Hrubín o mnohých věcech básnické tvorby pro dětské čtenáře, *Úhor* 1943, č. 7, nebo F. Hrubín: Kritika a verše pro nejmenší, *Laterální noviny* 1955, č. 42.

11 „Lehká a vzdušná kontura zpěvu z let války se vyladuje do díky rapsodických“. Z. Kožmín – J. Trávníček: *Česká poezie od 40. let do současnosti*, Brno 1994, s. 28.

12 V. Macháček: *50 českých autorů posledních padesáti let*, Praha 1969, s. 75.

spělým na delší dobu odmlčel a koncentroval se hlavně na básnickou tvorbu pro děti. Toto plodné období „dětského“ básníka trvalo zhruba do roku 1957, kdy se jeho tvořivá invence v této oblasti de facto vyčerpala. Poté se znovu navrátil do „velké“ poezie.

V prvních poválečných letech Hrubinova poezie pro dospělé a pro děti spolu přestávají vnitřně korespondovat a představují dva autonomní, na sobě nezávislé okruhy. Do jeho dětských poválečných veršů neproniká žádný z konfliktů a problémů tehdejšího „dospělého“ světa, i nadále si podržují kontinuitu s jeho dětskou tvorbou protektorátní, v tvůrčím pojetí, tematické i výrazu. Během prvních tří mírových let František Hrubín vydal celkem šest původních básnických děl, zpravidla určených nejmenším posluchačům a čtenářům: *Chvilí doma, chvilí venku* (1946, říkadla z let 1942–1943), *Vítek hádá dobře* (1946), *Měsíce* (1946), *Dobrý den, sluníčko* (1947), *Říkejte si abecedu* (1948, verše z let 1943–1946) a *Modré nebe* (1948). Jeho zdařilý debut *Říkejte si se mnou* (1943) se v tomto čase dočkal dalších dvou reedicí (1946 a 1948). V roce 1947 vyšlo jeho povídání o vesnickém klukovi *Jak se chytá sluníčko*, v němž se střídají příhody, které chlapec prožívá v průběhu jednoho všedního dne, s funkčně komponovanými říkadly a básničkami. Tvůrce tu opět prokázal suverénní znalost dětské psychologie. Tuto Hrubinovu lyrickou a lyricko-epickou tvorbu pro děti paralelně provázely i jeho osobitě veršované pohádky v podobě říkadel nebo elementárních příběhů: *Říkejte si pohádky* (1946), *Kuřátko a obili* (1947), *Pohádka o velké řepě* (1947) a *Zvířátka a loupežníci* (1947). O nich se však podrobněji zmiňovat nebudeme.

Veškerá Hrubinova poezie pro děti vycházející v letech 1946–1948 se vyznačuje nevyčerpateľnou a vynalézavou tvůrčí invencí a rozmanitostí žánrových, tematických, motivických a skladebných variant. Každá jeho nová básnická knížka překvapuje objevnými uměleckými přístupy jak k folklornímu dědictví, tak i k obrazu soudobého dítěte a dětství.

Dětské verše Hrubinovy první poválečné knihy *Chvilí doma, chvilí venku* (1946, s podtitulem *Říkadla pro městské děti*) vznikaly ještě za protektorátu, souběžně s říkadly jeho básnické prvotiny. Na rozdíl od ní zachycují nikoli venkovskou atmosféru klukovského dětství, nýbrž mentální a prožitkový svět děvčátka formovaný velkoměstskou civilizací. Do sbírky vstupuje zcela nové téma s motivem moderní hračky, vysokého domu, výtahu, sadu, rozhledny, tramvaje, parníku a autobusu. Celkový obraz velkoměstského dětství je tu však abstraktnější, povrchnější, ještě málo umělecky zažitý.

Další soubor říkadel obracející se k předškolákům, nazvaný *Říkejte si abecedu* (1948), koncipoval Hrubín převážně za války. Jeho obsah tvoří vtipné, veselé a hravé říkanky, psané se zjevným didaktickým záměrem: usnadnit dětem osvojení velkých písmen abecedy s pomocí jejich aktivizované obrazotvornosti a fantazie, smyslu pro rytmické citění, dialogický projev, antropomorfizaci a melodičnost.

Z pedagogické intence bylo stvořeno i říkadlové leporelo *Měsíce* (1946), s ilustracemi Marie Vaněčkové-Želibské. Pravidelná, jednotně komponovaná čtyřverší tu provázejí dětské recipienty ročními cykly, kalendářním sledem jednotlivých měsíců od zimy do jara, a to v sepětí s jejich atributy přírodními a sociálními. S představou konkrétního měsíce si tak děti spojují typický obraz rostliny, zvířete, sezonní zemědělské práce, dětských her i povinností. V této knížce zůstal autor věrný folklorní tradici, radostnému vidění dětství, svému venkovskému naturelu.¹³

K novátorským počínům Františka Hrubína nesporně patří jeho následující básnická sbírka *Vítek hádá dobře* (1946), inspirovaná narozením syna a zkrášená podmanivými pastely Květy Hniličkové. Je to velkolepá elementární učebnice básnické obraznosti a poetického poznávání přírody. Jednotlivé básně mají zvláštní, ale pravidelnou strukturu a vzácně ucelenou kompozici. Luštění hádanek se váže k určité přírodní lokalitě (řeka, louka, pole) a situaci, v níž se ocitá dětský lyrický hrdina (mytí, sečení, orání). Východiskem je tu sice lidová slovesnost, ale básníkovo mistrovství ji povýšilo na opravdovou moderní poezii. Tato v dobovém básnickém kontextu ojedinělá kniha umělých hádanek byla později vydána v upravené verzi pod názvem *Běží ovce, běží* (1957).

V roce 1947 Hrubín překvapil své malé čtenáře další originální knížkou. Pojal ji jako veršový doprovod k černobílým snímkům domácích zvířátek. Fotograf Sláva Štochl na nich zachytil v nevšedních záběrech, jednotlivých minipříbězích a charakterizačních portrétech pospojovaných do širšího dějového rámce zvířecí obyvatele venkovských domácností i selských hospodářství. Básník těmto zvířecím protagonistům přisuzuje vlastnosti lidských mlád'at (škádlí se, dovádějí, hrají si, jsou mlsná, bojácná), uvádí je do komických situací a obdarovává je

13 V dialogizovaných verších se tu však vyskytují i složitější metafory, moderní slovní hříčky a jazykolamy. Viz V. Formánková: K jazykovému stylu Hrubínových dětských veršů, in: *Čtyři studie o Františku Hrubínovi*, Praha 1960, s. 151.

pohodou a přátelským soužitím. Text tak koresponduje s mentalitou předškoláka.

Mocným inspiračním zdrojem Hrubínovy poezie pro děti bylo národní výtvarné umění. Nejmarkantnější svědectví o tom vydává sbírka *Modré nebe* (1948), v níž básnikovy verše tvoří kongeniální textový doprovod k vybraným pastelům Josefa Čapka na motivy hrajících si dětí. Malířovy „dětské“ obrázky si tehdy Hrubína zcela podmanily a podnítily nejplnější souzvuk uměleckého projevu výtvarného a slovesného.¹⁴ Poeta zde ve svébytné transformaci dokonale postihl autentický svět dětských her a radovánek, zasazený do koloritu čtyř ročních období, přírody, venkovského prostředí a bezpečí harmonického domova. Jeho verš je zpěvný, formálně vyčištěný a obrazově náročný; představuje již umělec-ky výsostnou, moderní poezii.

Dobové kritické ohlasy na Hrubínovy básnické knihy pro děti vydané v letech 1946–1948 byly vesměs příznivé (jejich recenze ponejvíce vycházely v odborné revui o dětské literatuře *Štěpnice* a v pedagogickém časopisu *Komenský*). V poúnorovém čase se jejich tónina mění. Nová redakce *Štěpnice* – v duchu nové kulturní politiky – opouští specificky literární a estetickou koncepci teoretické reflexe a při hodnocení dětské knižní produkce směřuje k jednostranně ideologickému přístupu vyjádřenému požadavkem utilitárně pojaté ideové výchovnosti.¹⁵ Tuto skutečnost názorně dokládá právě recenze Hrubínova poetického skvostu *Modré nebe*, uveřejněná v tomto periodiku v dubnu 1949. Recenzent autorovi radí, jak by měl svou knížku „ideově zpevnit“, zaktualizovat, učinit výchovnější.¹⁶

Oficiální marxistická kritika zabývající se literaturou pro děti a mládež považovala předúnorovou etapu Hrubínovy dětské poezie za období pouze přípravné, v němž „obzor dítěte se mu ještě nestal organickou součástí nového komplexu společenských vztahů“, a jeho verše pro nejmenší – *Měsíce*, *Říkejte si abecedu* a *Dobrý den, sluníčko*, které v tomto období vycházely, za „vysloveně příležitostné, se silným pedagogickým záměrem, umělecky průměrné, leckdy až se stopami řemeslné

14 Hrubínovi se zde tedy dokonale podařilo – řečeno jeho vlastními slovy: „aby byl ve světě dětí tak doma a vnímal jej s citlivostí stejného timbru jako malíř, i když se vyjadřují rozdílným způsobem.“ F. Hrubín: Jak jsem psal verše pro děti, *Zlatý máj* 1957, s. 258.

15 V. Vařejková: Paradox časopisu *Štěpnice*, in: *K české literatuře 1945–1948* (Sborník materiálů z vědecké konference 34. Bezručovy Opavy). Brno 1992, s. 107.

16 -ok (= O. Kryštofek): *Modré nebe*, *Štěpnice* 1949, s. 109.

práce“.¹⁷ Ale právě počáteční fáze Hrubínovy básnické tvorby pro děti, vymezené letopočty 1943 a 1948, znamená pevný umělecký základ s jasnou tvůrčí koncepcí, s vyhraněnou poetikou, s promyšleně rozvrženým členěním a s funkčními determinantami, na němž se mohla zdárně rozvíjet i jeho dětská poezie pouťorová.

K tomuto soudu nás opravňuje sám básník. Svě verše psané pro děti v podstatě dělí – po způsobu jejich geneze – do tří skupin a každou z nich důstojně reprezentuje některá kniha z počátečního pětiletí jeho tvorby.¹⁸

Do prvního okruhu veršů, které podle Hrubína „vznikly na přání dítěte, třeba nevyslovené, nebo z okouzlení dětským světem, a touhou vyslovit jej“, lze začlenit především debut *Říkejte si se mnou*. Další veršované skladby, vytvořené v 50. letech a spjaté s pouťorovou realitou, např. leporelo *Tři kluci sportovci* (1950), civilizační poezie *To je jízda, to je let!* (1950) nebo sbírka nevyrovnané estetické hodnoty, nadceněná dobovou kritikou, *Je nám dobře na světě* (1951) ani zdaleka nedosahují uměleckých kvalit básnickovy prvotiny.

Do druhé skupiny dětských veršů slovesný tvůrce řadí ty, jež naplňovaly jeho záměry pedagogické a didaktické, v úzké návaznosti na potřeby rodinné a školní výchovy a vzdělávání. Gros této tvorby představují právě knížky *Vítek hádá dobře*, *Říkejte si abecedu* a *Měsíce*. Z básnických děl F. Hrubína, napsaných pro děti v 50. letech, se jim umělecky přibližuje pouze soubor *Nesu, nesu kvítí* (1951), seznamující děti s názvy rozličných květin, a to na základě kresebné předlohy. Ostatní skladby, např. *Hrajte si s námi* (1953), *Dívej se a povídej* (1955), *Hrajeme si celý den* (1955) a *Školáčkův rok* (1956) jsou jen zručně zveršovanými, často reproduktivními návraty do rustikálního světa venkovského dětství. Také knížka hádanek *Běží ovce, běží* (1957) je pouze přepracováním originálu z předúťorového období – sbírky *Vítek hádá dobře*.

Za třetí typ poezie pro děti označil Hrubín verše, „jejichž obsah byl předem vymezen hotovými obrázky“. Z nich umělecky nejzdařilejší a nejosobitější je bezesporu cyklus básní vytvořených k pastelům Josefa Čapka – *Modré nebe*, vydaný ještě soukromým nakladatelstvím v roce 1948. Jeho další básnické sbírky, vycházející v 50. letech, jako například deskriptivní *Ladiv veselý přírodopis* (1950), sládkovské verše k vybraným kresbám Maxe Švabinského *Pasáček a sluníčko* (1954) nebo

17 V. Stejskal: *Moderní česká literatura pro děti*, Praha 1962, s. 217.

18 F. Hrubín: *Jak jsem psal verše pro děti*, *Zlatý máj* 1957, s. 258.

texty ke skicám Adolfa Zábranského *Kytička z náčrtníku* (1955) vesměs tento typ básnického tvoření toliko rozhojňují v řadě námětových, tematických, motivických a tvárných variací. Teprve skladba *Mánesiv orloj* (1953), mířící k vyspělejším čtenářům prepubescentního věku, je rovnocenným uměleckým protějškem slovesného doprovodu Čapkových obrázků.

Od roku 1948 Hrubín už není v poezii pro děti osamocen. Přidružuje se k němu přírodní lyrik Jan Čarek (*Ráj domova*, 1948) a nastává éra umělecky renomovaných vyznavatelů jeho poetiky – Františka Branislava (*Píseň dětství*, 1952), Františka Nechvátala (*Medová studánka*, 1948), Ladislava Stehlíka (*Od jara do zimy*, 1953) a dalších. Ve svých intimních reminiscencích na vlastní dětství do tehdejší dětské poezie podnětně zasahuje Jaroslav Seifert (*Maminka*, 1955). V lůně hrubínovsko-čarkovské tvůrčí linie, zásluhou Kainarovy průkopnické sbírky *Říkadla* (1948), se rodí zcela nový typ dětského básnictví přehodnocující její tradiční tvářnost. V tomto dobovém, autorském a žánrovém kontextu se nám František Hrubín jeví jako tvůrce nejvýraznější a jako nejdůležitější moderní následník folklorního a klasického dědictví. Není tedy divu, že jeho básnické dílo zasvěcené dětem lákalo k četným analýzám, interpretacím a hodnocením. Přitom naprosto převážily soudy pozitivní, jež také neváhaly přiřknout Hrubínově dětské poezii punc světovosti.¹⁹

Po listopadu 1989 se žel Hrubínova básnická tvorba pro děti nově nazírá pouze ojedinele. Náš příspěvek je vlastně jedním z prvních pokusů o její netradiční teoretickou reflexi, oprostěnou od poúnorových ideologizujících deformací.

19 „Stala se poezii století pro klasickou prostotu a úplnost, s níž vyjádřila prvotní abecedu lidského citu...“ J. Tichý: *Vysoký oblouk, Zlatý máj* 1965, s. 244.